

Arrest

nr. 245 073 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 september 2017 België is binnengekomen, diende op 22 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 20 mei 2017 in Italië (Eurodac).

1.2. Op 9 januari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/06/2018
Overdracht CGVS: 21/08/2018*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) op 1 april 2019 van 14u03 tot 17u55, in het bijzijn van een tolk die het Arabisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Soedanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Afrikaanse stam Al Burgo. U bent geboren op 10 mei 1992 in Amjeloud, waar u uw hele leven woont. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U werkt in de landbouw.

Op 23 of 24 september 2013 gaat u inkopen doen in de stad Madani. U wordt er opgepakt door agenten van de veiligheidsdienst op verdenking van meelopen tijdens een betoging tegen het regime. U wordt 18 dagen opgesloten. Tijdens uw gevangenschap wordt u als een vreemdeling bestempeld omwille van uw stam. Omwille van uw etnische afkomst wordt u door de ondervragers eveneens gelinkt aan Khalil Ibrahim, een rebel uit Darfoer. Na meerdere dagen gemarteld geweest te zijn, geeft u toe deelgenomen te hebben aan de demonstratie. Op de 18e dag van uw gevangenschap, wordt een lijst van 10 namen getoond. Deze mensen wonen allemaal in Amjeloud. U wordt vrijgelaten uit de gevangenis op voorwaarde dat u deze mensen bespioneert en alles over hen vertelt aan de inlichtingendienst. Na uw vrijlating keert u terug naar Amjeloud, waar u het gebeurde met uw buurman A.A. bespreekt.

Rond 20 oktober 2013 verlaat u Amjeloud. U gaat naar Denub, waar u een 5-tal dagen bij uw oom verblijft. Hierna gaat u naar Kambu Selima, waar u een week verblijft bij uw familielid A. U reist verder naar Azaza te Darfoer. U verblijft daar 5 à 6 maanden bij uw oom J. Tijdens uw verblijf in Azaza onderhoudt u contact met A.A. In mei 2014 verlaat u Soedan omdat uw oom iets anders te doen had. Uw oom regelt uw vertrek uit Soedan.

U reist via Tsjaad, Libië, Italië en Frankrijk naar België. U komt in september 2017 aan in België, maar wordt door de Belgische veiligheidsdiensten opgepakt voor u een verzoek tot internationale bescherming kan indienen. U wordt 2 à 3 maanden vastgehouden in een gesloten centrum. Op 11 oktober 2017 wordt u vrijgelaten uit het gesloten centrum, waarna u bij een opvanggezin kan blijven. Op 22 juni 2018 dient u een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een studentenkaart en medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019" dd. 06/09/19) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement.

De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF.

Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangsperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangsperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangsperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangsperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging tof dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. U verklaart in de maand september 2017 in België toegekomen te zijn (notities persoonlijk onderhoud dd. 01/04/2019 (verder notities CGVS), p. 8-9). U verklaart uitdrukkelijk dat u de intentie had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar opgepakt en opgesloten werd voor u daar de kans toe had. U verklaart verder dat u zo'n 2 à 3 maanden werd vastgehouden in een gesloten centrum, zijnde het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM, informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uw arrestatie is echter geen verschoning voor het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming aangezien u eveneens in het Centrum voor Illegalen te Merksplas een verzoek kon indienen. U verklaart verder dat u niet onmiddellijk na uw vrijlating een verzoek ingediend heeft omdat u heel verdrietig en psychisch uitgeput was toen u vrijkwam. Het verwondert daarenboven dat uw opvanggezin u evenmin aanraade zo snel mogelijk na uw vrijlating een verzoek in te dienen om uw verblijfsstatus in België in orde te brengen. Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang gewacht heeft om u te beroepen op de internationale bescherming, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan gerelativeerd worden.

Verder dient opgemerkt te worden dat u bij uw arrestatie in september 2017 verklaarde A.Ah. te heten en te beschikken over de Tsjaadse nationaliteit (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). U trachtte op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit.

Uw gedrag dienaangaande is niet te verenigen met iemand die vervolgd wordt in zijn land van herkomst en om deze reden internationale bescherming verzoekt en reeds voor zijn arrestatie door de Belgische autoriteiten wist dat hij een verzoek tot internationale bescherming wilde indienen (notities CGVS, p. 8). Door deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid op de helling te staan. Het gegeven dat u voor de Belgische autoriteiten meerdere identiteiten opgeeft tast de ernst van uw vrees voor vervolging grondig aan.

U verklaart voor het CGVS dat u in Wad Madani opgepakt werd op verdenking van het meelopen met een manifestatie tegen het regime (notities CGVS, p. 15).

Ten eerste maakt u het niet aannemelijk dat u de dag van uw arrestatie in Wad Madani was. Hoewel u verklaart opgepakt geweest te zijn op de dag dat er in Wad Madani protesten gaande waren (notities CGVS, p. 15 + p. 19), verklaart u helemaal niet gemerkt te hebben dat er die dag iets gaande was in de stad, noch dat u de mensen aan de markt daarover hoorde praten. U merkte evenmin iets op van het protest (notities CGVS, p. 20). Dit verwondert des te meer aangezien demonstranten overheidsgebouwen en voertuigen aanvielen en in brand staken en dat meerdere personen door de politiediensten gedood werden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven verklaart u voor de DVZ dat iedereen op straat opgepakt en ondervraagd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), wat u toch zeker opgemerkt moest hebben toen u in de stad was. Echter, tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u op geen enkel moment dat eveneens andere personen opgepakt of ondervraagd werden (notities CGVS, p. 1-33). Daarenboven is het uiterst verwonderlijk dat u niet weet dat er slechts enkele dagen voor deze bewuste demonstratie andere betogingen omwille van verhoogde broodprijzen plaats hadden in Wad Madani (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), hoewel dorpsgenoten beschikken over televisie en radio (notities CGVS, p. 19-20). Het gegeven dat u zelf geen interesse had in het volgen van enige nieuwsberichten, neemt niet weg dat u doorheen uw contacten met dorpsgenoten en burens nieuws zou vernomen hebben over de stad Wad Madani. Bovendien teelde u graan (Verklaring DVZ, p. 6), waardoor u eveneens in het kader van uw tewerkstelling hier iets over vernomen zou hebben of interesse in gehad zou hebben. Daarenboven legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw verblijfplaatsen in Soedan. Voor het CGVS verklaart u dat u voor uw arrestatie altijd in Amjeloud verbleef (notities CGVS, p. 4). Gevraagd of u daarvoor altijd in Amjeloud was, antwoordt u bevestigend. Later verklaart u echter dat u soms tot 2 à 3 maanden in Khartoem verbleef (notities CGVS, p. 6) en daar o.m. als smid werkte. Gelet op het voorgaande, maakt u het niet aannemelijk dat u tijdens de protesten in Wad Madani in de stad aanwezig was. Hierdoor maakt u evenmin uw arrestatie aannemelijk zoals u deze schetst voor het CGVS.

Gevraagd waar u allemaal van beschuldigd werd toen u opgepakt werd, verklaart u "dat ik deelgenomen heb aan de betoging" (notities CGVS, p. 17). Gevraagd of ze u nog ergens anders van beschuldigd hebben, antwoordt u ontkennend. Even daarvoor verklaarde u echter dat u gezegd werd dat "jullie (uw etnie) zijn vreemdelingen die hier tussen ons wonen.... Jullie zijn de mensen van Khalim (Khalil) Ibrahim" (notities CGVS, p. 16). Gevraagd wie Khalim (Khalil) Ibrahim is, verklaart u dat hij een rebel is uit Darfoer. U verklaart verder te denken dat hij een politiek activist is. Gevraagd of u nog iets over hem kan vertellen, verklaart u "dat is alles wat ik weet." Echter, later gevraagd wat Khalim (Khalil) Ibrahim met de betoging te maken heeft (notities CGVS, p. 17), weet u plotsklaps o.m. dat hij in 2008 Khartoem binnengegaan is en er de macht wou overnemen. Voor de DVZ legde u geen verklaringen af dat u ervan verdacht werd banden te hebben met Khalil Ibrahim (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8), hoewel u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS aangaf dat u voor de DVZ in het kort alle elementen die ertoe geleid hebben dat u Soedan verlaten heeft kon aanhalen (notities CGVS, p. 2-3). U legt inconsistente verklaringen af omtrent de door de autoriteiten geuite beschuldigingen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw arrestatie nog meer aan.

U verklaart dat u uit de gevangenis vrijgelaten werd nadat u een document ondertekende en op voorwaarde dat u zou spioneren (notities CGVS, p. 16). Het is echter allerm minst aannemelijk dat de politionele diensten van Soedan beroep zouden doen op iemand die wegens beweerdelijke tegenstand tegen het regime gearresteerd werd, en daarenboven zelfs banden zou hebben met de rebellen van Khalil Ibrahim. Het is eveneens niet aannemelijk dat het Soedanese regime personen die gedurende meerdere dagen gefolterd werden in de gevangenis zou inschakelen om informatie te bekomen over andere tegenstanders van datzelfde regime.

Daarenboven blijft u zeer vaag over de personen die u van de Sudanese politionele diensten diende te bespioneren. Gevraagd wie u moest bespioneren, verklaart u dat het 10 mensen waren die u nooit gezien had (notities CGVS, p. 24-25), waarna u de namen A.Am., M. en Ab. noemt. Gevraagd wat u nog verteld werd over die mensen, verklaart u dat u hun activiteiten diende te weten te komen.

Gevraagd wat u door de politionele dienst verteld werd over bv. A.A., verklaart u dat u enkel gezegd werd dat ze in uw dorp wonen en dat u informatie over hen moest bezorgen. Gevraagd hoe u de juiste persoon kan vinden als er in Soedan miljoenen mensen zijn die Mohammed heten, verklaart u dat die namen inderdaad veel voorkomen en dat het onmogelijk is om te weten wie ze zijn. Nogmaals gevraagd hoe u dan de juiste persoon kon vinden om te bespioneren, verklaart u dat ze u vrijgelaten hebben om informatie te verzamelen. Gevraagd of u uw buurman Ab. dan moest bespioneren, verklaart u dat niet zijn naam op de lijst stond, maar dat het over een andere Ab. ging. Opgemerkt hoe u weet dat ze niet uw buurman bedoelen als ze u alleen de voornaam geven, verklaart u dat hij (uw buurman) die dag niet in Madani geweest is. Opgemerkt dat hij na u naar Madani gegaan kon zijn, ontkent u dat, want u had hem gevraagd om de (landbouw)grond klaar te maken. Opgemerkt dat hij misschien andere plannen gemaakt had zonder dat u dat wist, verklaart u plotsklaps dat de volledige, drievoudige namen op de lijst stonden. Aangezien u de personen op de lijst niet kende gevraagd hoe zij wilden dat u die personen zou vinden, verklaart u daar niet aan gedacht te hebben. Opgemerkt dat ze u toch bepaalde informatie moeten geven zodat u dat werk kan doen, verklaart u niets over hen te weten. Gevraagd waar ze die 10 personen van verdachten, heeft u daar geen idee van. Voor de DVZ verklaarde u echter dat zij informatie wilden over de mensen die de betogingen organiseerden (notities CGVS, vragen 3.1 + 3.5). Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u voor het regime diende te spioneren.

Verder verklaart u dat u tijdens uw verblijf in Azaza contact had met uw buurman A.A. (notities CGVS, p. 5-6). Gevraagd waar jullie over spraken, verklaart u "alleen om te vragen hoe het is met mijn familie." Gevraagd wat hij u dan antwoordde, verklaart u dat hij u zei dat u zich geen zorgen moest maken, dat ze het goed stellen, alhoewel uw moeder ziek is. Gevraagd wanneer u ongeveer contact had met A.A., verklaart u dat dit ongeveer een maand of twee na uw aankomst in Azaza was. Later verklaart u echter dat A.A. u tijdens uw verblijf in Darfoer verteld heeft dat de inlichtingendienst na uw vertrek uit uw dorp bij u thuis geweest is (notities CGVS, p. 25-26). Gevraagd of ze nog andere keren bij u thuis geweest zijn, verklaart u het niet meer te weten, omdat u het A.A. niet gevraagd heeft. Gevraagd naar de reden dat u het niet meer gevraagd heeft aan A.A., aangezien u een maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met hem, verklaart u dat u alleen wou weten hoe het met uw moeder is. Het wijst echter op een gebrek aan interesse in de door u aangehaalde problemen dat u hieromtrent geen informatie vraagt aan uw contacten in Soedan.

Gevraagd hoe uw oom in Tenub reageerde toen hij u daar zag (notities CGVS, p. 27-28), verklaart u dat hij verbaasd was. U verklaart verder dat u hem alles verteld heeft. Gevraagd of u het aan iemand anders nog verteld heeft, antwoordt u ontkennend. Echter, gevraagd aan wie u na uw vrijlating allemaal verteld heeft dat u gevangen zat en gemarteld werd, verklaart u "buiten A.A. niemand." Ter bevestiging gevraagd of u het aan niemand anders verteld heeft, verklaart u "buiten A.A. niemand." U verklaart de ene keer dat u alleen met uw oom in Tenub gesproken heeft over uw gevangenschap, en de andere keer dat u alleen met uw buurman A.A. hierover sprak. U legt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent welke personen u hierover sprak.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk geïmagineerd te worden door de Sudanese autoriteiten omwille van een beschuldiging op deelname aan een protest tegen het voormalige Soedanese regime.

U verklaart voor het CGVS verder dat u behoort tot de Bargo etnie, een niet-Arabische etnie (notities CGVS, p. 9) afkomstig uit Darfoer.

Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfoer dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus "Soedan: Darfoeri in Khartoem dd. 10 april 2018) blijkt dat, hoewel Darfoeri nauwelijkt in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoonde dat Darfoeri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd. Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfoeri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het louter feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds zijn geboorte steeds in Amjeloud woonde (notities CGVS, p. 3), in de provincie Al Jazierah (Verklaring DVZ, vraag 5) en o.m. werkte in de landbouw en als smid, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

U slaagt er echter niet in om een vrees voor vervolging omwille van uw etnie zoals bepaald in de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Immers, gevraagd iets te vertellen over uw leven in Amjeloud, spreekt u over uw verblijf in Khartoem tijdens de zomervakanties waar u in de landbouw of als smid werkte (notities CGVS, p. 6-7). Gevraagd iets te vertellen over uw leven nadat u gestopt was met studeren, legt u evenmin enige verklaringen af over problemen die u ondervond omwille van uw etnie. De enige verklaring die u voor het CGVS aflegt omtrent enige problemen die u ondervond n.a.v. uw etnie, heeft betrekking op uw gevangenschap, nl. dat "(...) de Arabieren die de macht daar hebben, zeggen tegen mij, jullie zijn vreemdelingen die hier tussen ons willen. Wat willen jullie met de macht? Jullie zijn de mensen van Khalim (Khalil) Ibrahim (...)" (notities CGVS, p. 16). Zoals hierboven reeds besproken, maakt u het echter niet aannemelijk dat u gearresteerd werd in de omstandigheden zoals u deze schetst. Bovendien legt u voor de DVZ geen verklaringen af omtrent enige vrees voor vervolging omwille van etnie (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8).

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft omwille van uw etnische afkomst.

In het kader van uw verzoek tot internationale bescherming legt u een studentenkaart neer. Deze kan het voorgaande niet wijzigen.

U legt in het kader van uw verzoek eveneens diverse medische attesten voor. Deze attesten hebben o.m. betrekking op een cholecystectomie, littekens en eeltplekken in de longen en littekens op het gezicht en het lichaam. Uit deze attesten blijkt dat u verklaarde gefolterd geweest te zijn. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens en medische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna de « Vreemdelingenwet », die de internationale verplichtingen uit hoofde van de volgende bepalingen ten uitvoer legt:

- Het verdrag of de conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna het Vluchtelingenverdrag):

- De richtlijn/2011/95/UE van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna de "Kwalificatierichtlijn").

(...)

- Artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 (hierna "EVRM");

- Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (2000/C364/01), die op grond van artikel 67, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in dit geval van toepassing is hierna "het Handvest")."

Verzoeker voert aan dat hij het slachtoffer werd van arrestatie en willekeurige detentie, fysiek geweld en marteling door de Soedanese inlichtingendiensten op verdenking van de deelname aan demonstraties tegen het regime op 23 en 24 september 2013.

Verzoeker benadrukt dat dit daden van vervolging betreffen in de zin van artikel 48/3, § 2, lid 2, a), b), en c), van de Vreemdelingenwet. Hij vreest voor zijn leven en lichamelijk en geestelijke integriteit als gevolg van de ernstige schending van zijn grondrechten waaraan hij is blootgesteld, in de zin van artikel 48/3, § 2, lid 1, a), en b), van de Vreemdelingenwet, en waaraan hij opnieuw zou worden onderworpen bij een terugkeer naar Soedan. Verzoeker benadrukt verder dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuigingen in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet en dat deze vervolging uitgaat van de inlichtingendiensten die de Staat vertegenwoordigen, waarbij hij verwijst naar artikel 48/5, § 1, a), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in dit verband naar objectieve bronnen (verzoekschrift, stukken 3-7) die getuigen van de criminele methodes en de straffeloosheid van de agenten van de Soedanese inlichtingendiensten in verband met de bloedige onderdrukking van de demonstraties in 2013. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen rekening houdt met de situatie in zijn land van herkomst, noch met verzoekers individuele situatie.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij meent verder dat, indien er enige twijfel bestaat over het risico op vervolging bij terugkeer of andere aspecten van verzoekers relaas, het *“voordeel van de twijfel”* in zijn voordeel moet werken en dat desgevallend moet onderzocht worden of artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“- Artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

- Artikel 62 van de vreemdelingenwet;

- Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, onvoldoende en/of niet adequaat is. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Waar de bestreden beslissing stelt dat het verzoek om internationale bescherming laattijdig zou zijn ingediend, merkt verzoeker op dat hij een *“bijzonder uitgesproken kwetsbaarheidsprofiel”* heeft, gezien hij gemarteld werd door de inlichtingendiensten van zijn land, hetgeen in hem een algemene angst voor de autoriteiten van een ander land zou hebben opgewekt. Verzoeker citeert hierbij uit het handboek van UNHCR. Hij merkt op dat het na zijn vlucht uit Soedan lang geduurd heeft alvorens hij fysiek en mentaal in staat was om over zijn problemen te kunnen praten met de Belgische instanties. Tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum nam verzoeker *“ongeveer 10 drugs per dag”*, waardoor hij niet in staat was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na zijn vrijlating verslechterde zijn gezondheid omdat hij geen pillen meer kreeg voorgeschreven. Bij het gezin waar hij opvang vond is hij vervolgens genoeg hersteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker meent dan ook dat de redenen voor de laattijdige indiening van zijn verzoek legitiem zijn en in overeenstemming met artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat hij nog steeds kwetsbaar is en lijdt onder de martelingen die hij onderging in Soedan. Hij wijst op de talrijke littekens en lichamelijke letsels die geattesteerd worden in de door hem neergelegde medische documenten. Hij meent dat er een verband moet worden verondersteld tussen de aangevoerde feiten en de geconstateerde verwondingen, indien niet zou de bewijslast te zwaar zijn. Verzoeker citeert uit rechtspraak van de Raad en stelt dat *in casu* de medische documenten *“voldoende welsprekend”* zijn om zijn verklaringen inzake zijn mishandeling te bevestigen. De commissaris-generaal neemt de twijfel die voortvloeit uit deze bevindingen niet weg, aldus verzoeker.

Verzoeker licht nog toe dat verzoeker onder psychologisch toezicht stond in de humanitaire kliniek van MSF doch deze heeft beëindigd.

(2) Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt een valse identiteit te gebruiken, merkt verzoeker op dat hij schrik had om terug te keren naar Soedan. Bovendien werden op het moment van zijn arrestatie overeenkomsten gesloten tussen de Belgische federale overheid en de Soedanese autoriteiten inzake de repatriëring van migranten en werden Soedanezen in gesloten centra gerepatriëerd. Verzoeker wilde voorkomen dat hij naar Soedan zou worden teruggestuurd voordat hij een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Hij acht dit een humane reactie die hem niet kan worden verweten.

(3) Waar de bestreden beslissing meent dat verzoeker zijn aanwezigheid in Wad Madani op de dag van zijn arrestatie niet aannemelijk kon maken, licht verzoeker toe als volgt:

“Zoals de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals getuigde, ging hij naar Wad Madani om landbouwproducten te kopen die hij nodig had voor zijn werk. We herhalen dat hij geen politieke voorkeur heeft en geen reden had om deel te nemen aan de demonstratie die die dag plaatsvond. Het is onmogelijk voor hem om nog meer bewijs te leveren dat hij die dag in Wad Madani was.

Een groot aantal mensen uit West-Soedan werd automatisch verdacht van het feit dat ze achter de demonstraties zaten. Hoewel de klager in Amjeloud is geboren en daar zijn hele leven heeft gewoond, is hij toch lid van de Bargo-clan, die voornamelijk uit het Westen afkomstig is. Hij werd verdacht en om al deze redenen gearresteerd door de autoriteiten, die een radicaal optreden tegen de demonstranten van het regime uitvoerden.”

(4) Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt dat hij geen informatie heeft gezocht bij andere bewoners over de demonstraties in Wad Madani, voert verzoeker aan dat hij niet geïnteresseerd was in politiek en geen reden had om deel te nemen aan deze demonstraties, hoewel de stijgende kosten van het levensonderhoud inderdaad van belang zijn voor alle Soedanese burgers. Hij benadrukt dat hij niet persoonlijk getuige was van de incidenten en dat hij *“verrast en gearresteerd [werd] in een zeer specifieke context”*. Verder wijst hij erop dat hij na zijn opsluiting niet in staat was om informatie te zoeken over de nasleep van de demonstratie.

(5) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in Soedan, stelt verzoeker dat hij *“werkt als boer, op het land. Hoewel bij in de zomer af en toe in Khartoem verbleef om als smid te werken, is zijn hoofdverblijf altijd Amjeloud geweest.”* Verzoeker betwist dan ook dat dit als een tegenstrijdigheid kan worden geïnterpreteerd.

(6) Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over Khalim Ibrahim, met name dat hij deze niet vermeld zou hebben tijdens het interview bij aanvang van de procedure, wijst verzoeker erop dat hij nooit beweerd heeft dat hij enige band had met Khalim Ibrahim, doch wel verklaarde dat in de ogen van de Soedanese autoriteiten iedereen die afkomstig is of een familieband heeft met het Westen van Soedan, kan verdacht worden van banden met deze persoon. Hij meent dan ook dat artikel 48/3, lid 5, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verder wijst verzoeker erop dat dit één van de redenen is waarom hij werd vervolgd, doch dat dit slechts een detail betreft. Het feit dat hij dit niet vermeldde tijdens het interview bij aanvang van de procedure, is omdat hem slechts een samenvatting werd gevraagd van de redenen waarom hij niet terug kan naar Soedan en hij, zoals gevraagd, zo beknopt mogelijk is geweest en niet is ingegaan op alle aspecten van zijn vrees of de gedetailleerde redenen voor zijn vervolging, in de legitieme overtuiging dat hij in een latere fase van de procedure de gelegenheid zou krijgen om dit meer in detail te bespreken.

Verzoeker geeft verder aan dat hij niet begrijpt waarom de bestreden beslissing hem verwijt dat hij zich *“plots”* herinnerde dat Ibrahim Khalim in 2008 de macht probeerde te grijpen. Hij wijst erop dat *“deze herinneringen ver weg in de tijd [zijn]”* en het aldus gerechtvaardigd is om verzoeker een *“minimum aan bedenktijd”* toe te staan om deze gebeurtenissen te herinneren. Verder acht verzoeker het, gezien zijn traumatische verleden, redelijk om mild te zijn met betrekking tot zijn reactiesnelheid en herinneringen. Hij wenst te benadrukken dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud een *“onfeilbare samenwerking”* heeft getoond en consistente verklaringen heeft afgelegd, *“ook al maakte de OP de taak soms bijzonder moeilijk voor hem en testte hem zelfs door hem meerdere keren dezelfde vragen te stellen op verschillende punten in de hoorzitting.”*

(7) Waar de bestreden beslissing verder stelt dat het niet geloofwaardig is dat de inlichtingendiensten verzoeker zouden gevraagd hebben te spioneren en dat verzoeker vage verklaringen aflegt over de mensen die hij diende te spioneren, licht verzoeker toe als volgt:

“Aan de ene kant is het gebruikelijk dat de Soedanese inlichtingendiensten dit soort methoden gebruiken. Marteling terroriseert verdachten zozeer dat zij zich vervolgens vaak volledig aan de regering onderwerpen om te voorkomen dat zij opnieuw worden gefolterd.

Bovendien kan verzoeker niet worden verweten dat het feit dat hij niets van die tien personen wist, ongeloofwaardig is. De inlichtingendiensten gingen ervan uit dat verzoeker inderdaad betrokken was en dus in staat zou zijn de hem toevertrouwde taak uit te voeren. Hij heeft niet de volledige namen van de personen op de lijst achtergehouden, want vanaf het moment dat hij het document ondertekende en zich bereid verklaarde om mee te werken, was zijn enige idee al op dat moment om te overleven. Op advies van zijn buurman A.A. en zijn oom J. besloot hij al snel het land te verlaten en gaf hij niet meer om de mensen die hij moest bespioneren. Het is redelijk om te begrijpen dat de enige prioriteit van verzoeker het redden van zijn eigen leven was.”

(8) Betreffende het verwijt in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn buurman A.A. niet meer vragen heeft gesteld over het verloop van zijn problemen tijdens zijn verblijf in Darfur, licht verzoeker toe dat hij reeds besloten had het land te verlaten, zodat het niet nodig was om het risico te beoordelen dat hij nog gezocht zou worden door de inlichtingendiensten. Hij benadrukt dat hij gemarteld was en dat zijn enige prioriteit was om te vluchten, terwijl hij zich zorgen bleef maken over het welzijn van zijn familie. Hij acht dit *“geenszins een gebrek aan belangstelling van zijn kant, maar een kwestie van prioriteiten”*.

(9) Waar de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker tegenstrijdig is geweest met betrekking tot de personen die hij zou hebben gesproken over zijn problemen, meent verzoeker dat *“deze correctie”* niet kan worden beschouwd als een poging om de bevoegde instanties te misleiden, noch als bewijs van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Hij licht hierbij toe dat: *“A.A. was de buurman, zakenpartner en vriend van de verzoeker. Ze werkten samen en stonden heel dicht bij elkaar. Het is dan ook logisch dat de verzoeker hem in vertrouwen heeft genomen. Bovendien had verzoeker waarschijnlijk niet bij zijn oom kunnen schuilen zonder hem over zijn problemen te vertellen, aangezien hij het juist was die de vlucht van verzoeker uit Soedan via een smokkelaar organiseerde.”* Verzoeker acht de motivering in de bestreden beslissing op dit punt *“onevenredig en (...) geen reden om de gehele verantwoording van verzoeker ter discussie te stellen”*.

(10) Waar de bestreden beslissing stelt dat op basis van objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste redenen voor vervolging door de Soedanese autoriteiten niet de etnische afkomst is, doch wel het behoren tot de politieke oppositie, blijft verzoeker bij zijn standpunt dat *“het feit dat hij afkomstig is van clans in het westen van het land, met name Darfur, het risico vergroot om door de autoriteiten te worden gearresteerd wanneer zij een radicale onderdrukking van oppositiebewegingen uitvoeren. Hoewel de verzoeker dus vooral wordt vervolgd vanwege zijn vermeende politieke opvattingen, was het feit dat hij tot de Bargo-clan behoort een extra reden om door de inlichtingendiensten te worden verdacht.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het artikel *“Sudan: Those behind unlawful killings and torture of protesters must be brought to justice”* van Amnesty International van 3 september 2014 (stuk 3);
- het artikel *“Soudan: Les services secrets font la loi”* van Amnesty International van september 2010 (stuk 4);
- het artikel *“Sudanese protesters attacked during march sparked by fuel subsidies”* van The Guardian van 27 september 2013 (stuk 5);
- het rapport *“We stood, they opened fire” Killings and arrests by Sudan’ security forces during the September protests* van Human Rights Watch van 21 april 2014 (stuk 6);
- het artikel *“Repression sanglante des manifestations au Soudan. La FIDH et l’ACJPS appellent l’Union africaine à dépêcher une commission d’enquête”* van FIDH van 2 oktober 2013 (stuk 7).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de vaststellingen in de bestreden beslissing bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten door de Soedanese inlichtingendiensten omwille van zijn gepercipieerde deelname aan de protesten in Wad Madani in 2013. Er dient vastgesteld dat het betoog in het verzoekschrift niet volstaat om de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad is van oordeel dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het volharden in zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijking en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij deze bevindingen echter niet weerlegt, noch ontkracht.

In de bestreden beslissing werd vooreerst op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verzoek tot internationale bescherming laattijdig ingediend werd. U verklaart in de maand september 2017 in België toegekomen te zijn (notities persoonlijk onderhoud dd. 01/04/2019 (verder notities CGVS), p. 8-9). U verklaart uitdrukkelijk dat u de intentie had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar opgepakt en opgesloten werd voor u daar de kans toe had. U verklaart verder dat u zo’n 2 à 3 maanden werd vastgehouden in een gesloten centrum, zijnde het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM, informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Uw arrestatie is echter geen verschoning voor het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming aangezien u eveneens in het Centrum voor Illegalen te Merksplas een verzoek kon indienen. U verklaart verder dat u niet onmiddellijk na uw vrijlating een verzoek ingediend heeft omdat u heel verdrietig en psychisch uitgeput was toen u vrijkwam. Het verwondert daarenboven dat uw opvanggezin u evenmin aanraadt zo snel mogelijk na uw vrijlating een verzoek in te dienen om uw verblijfsstatus in België in orde te brengen. Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang gewacht heeft om u te beroepen op de internationale bescherming, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan gerelativeerd worden.”

Verzoekers tracht het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming te verschonen door aan te voeren dat hij omwille van de martelingen door de inlichtingendiensten in zijn land van herkomst, angst heeft voor de autoriteiten van andere landen en zijn fysieke en psychische toestand dermate ernstig was dat hij niet eerder in staat was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad merkt vooreerst op dat uit hetgeen volgt zal blijken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk werd gearresteerd en gemarteld door de Soedanese inlichtingendiensten in de omstandigheden die hij aanhaalde (zie *infra*), zodat dit geen grond kan vormen voor zijn vermeende wantrouwen in de Belgische autoriteiten. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat België de mensenrechten meer respecteert dan andere landen (DVZ-verklaring, stuk 9, p. 11), hetgeen klemmt met zijn verklaringen dat hij enig wantrouwen zou koesteren tegenover de Belgische autoriteiten. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit de door verzoeker neergelegde medische attesten niet blijkt dat zijn fysieke of psychische gezondheidstoestand dermate ernstig was dat hij niet in staat zou zijn geweest om tijdig een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische instanties, of bij de instanties van de Europese landen waar hij doorheen gereisd is onderweg naar België, zijnde Italië of Frankrijk (*Ibid.*, p. 12-13). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker met voormeld verweer geen overtuigende reden heeft kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft om zo spoedig mogelijk zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

In de bestreden beslissing werd bovendien nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat:

“Verder dient opgemerkt te worden dat u bij uw arrestatie in september 2017 verklaarde A.Ah. te heten en te beschikken over de Tsjadse nationaliteit (informatie beschikbaar in uw administratief dossier). U trachtte op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit. Uw gedrag dienaangaande is niet te verenigen met iemand die vervolgd wordt in zijn land van herkomst en om deze reden internationale bescherming verzoekt en reeds voor zijn arrestatie door de Belgische autoriteiten wist dat hij een verzoek tot internationale bescherming wilde indienen (notities CGVS, p. 8). Door deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid op de helling te staan.

Het gegeven dat u voor de Belgische autoriteiten meerdere identiteiten opgeeft tast de ernst van uw vrees voor vervolging grondig aan."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij een valse identiteit opgaf bij zijn arrestatie omdat er op dat moment overeenkomsten werden gesloten tussen de Belgische en de Soedanese autoriteiten over de repatriëring van migranten en hij vreesde teruggestuurd te worden naar Soedan. De Raad is evenwel van oordeel dat dit verweer geen afdoende verschooning vormt voor verzoekers misleidende verklaringen voor de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming, nu de onzekerheid om teruggestuurd te worden net zou kunnen worden opgeheven door het indienen van een verzoek om internationale bescherming en hierbij zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en vrees voor vervolging zo spoedig en gedetailleerd mogelijk toe te lichten. Verzoeker verklaarde dat hij reeds voor zijn arrestatie wist dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8), terwijl aan dit feit inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat verzoeker bij zijn arrestatie het risico zou hebben gelopen om teruggestuurd te worden naar Soedan alvorens hij een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen en zijn nood aan internationale bescherming kenbaar had kunnen maken. Voormeld verweer biedt aldus geen afdoende verschooning voor verzoekers valse verklaringen met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit voor de Belgische autoriteiten. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoeker de Belgische autoriteiten doelbewust trachtte te misleiden met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Wat de aangehaalde vervolgingsfeiten betreft, oordeelde de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

"Ten eerste maakt u het niet aannemelijk dat u de dag van uw arrestatie in Wad Madani was. Hoewel u verklaart opgepakt geweest te zijn op de dag dat er in Wad Madani protesten gaande waren (notities CGVS, p. 15 + p. 19), verklaart u helemaal niet gemerkt te hebben dat er die dag iets gaande was in de stad, noch dat u de mensen aan de markt daarover hoorde praten. U merkte evenmin iets op van het protest (notities CGVS, p. 20). Dit verwondert des te meer aangezien demonstranten overheidsgebouwen en voertuigen aanvielen en in brand staken en dat meerdere personen door de politiediensten gedood werden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven verklaart u voor de DVZ dat iedereen op straat opgepakt en ondervraagd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1), wat u toch zeker opgemerkt moest hebben toen u in de stad was. Echter, tijdens het onderhoud voor het CGVS verklaart u op geen enkel moment dat eveneens andere personen opgepakt of ondervraagd werden (notities CGVS, p. 1-33). Daarenboven is het uiterst verwonderlijk dat u niet weet dat er slechts enkele dagen voor deze bewuste demonstratie andere betogingen omwille van verhoogde broodprijzen plaats hadden in Wad Madani (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), hoewel dorpsgenoten beschikken over televisie en radio (notities CGVS, p. 19-20). Het gegeven dat u zelf geen interesse had in het volgen van enige nieuwsberichten, neemt niet weg dat u doorheen uw contacten met dorpsgenoten en burens nieuws zou vernomen hebben over de stad Wad Madani. Bovendien teelde u graan (Verklaring DVZ, p. 6), waardoor u eveneens in het kader van uw tewerkstelling hier iets over vernomen zou hebben of interesse in gehad zou hebben. Daarenboven legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw verblijfplaatsen in Soedan. Voor het CGVS verklaart u dat u voor uw arrestatie altijd in Amjeloud verbleef (notities CGVS, p. 4). Gevraagd of u daarvoor altijd in Amjeloud was, antwoordt u bevestigend. Later verklaart u echter dat u soms tot 2 à 3 maanden in Khartoem verbleef (notities CGVS, p. 6) en daar o.m. als smid werkte. Gelet op het voorgaande, maakt u het niet aannemelijk dat u tijdens de protesten in Wad Madani in de stad aanwezig was. Hierdoor maakt u evenmin uw arrestatie aannemelijk zoals u deze schetst voor het CGVS."

Verzoeker voert aan dat het onmogelijk is om nog meer bewijs te leveren van het feit dat hij op de dag van zijn arrestatie in Wad Madani aanwezig was, doch de Raad merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om de aangehaalde vervolgingsfeiten middels zijn verklaringen aannemelijk te maken. Met het louter volharden in zijn verklaringen dat hij wel degelijk naar Wad Madani ging op de betreffende dag, doch niet persoonlijk getuige was van incidenten en dat hij niet geïnteresseerd was in politiek en geen reden had om deel te nemen aan de demonstraties, doch omwille van zijn afkomst uit West-Soedan werd gearresteerd door de autoriteiten en nadien niet in staat was om informatie op te zoeken over de nasleep van de demonstraties, slaagt verzoeker er niet in om *in concreto* afbreuk te doen aan de pertinente en correcte vaststellingen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, indien hij werkelijk aanwezig was in Wad Madani op de dag van de demonstraties, zelf niets zou gemerkt hebben van deze demonstraties noch dat hij als graanteler niet via zijn dorpsgenoten op de hoogte zou zijn gesteld van de demonstraties die plaatsvonden als gevolg van de verhoogde broodprijzen.

Verzoeker bevestigt verder zijn verklaringen dat Amjeloud steeds zijn hoofdverblijfplaats was, doch dat hij in de zomer af en toe in Khartoem verbleef om er als smid te werken, en meent dat zijn nalatigheid om dit verblijf te vermelden niet als een tegenstrijd kan worden geïnterpreteerd, doch de Raad merkt op dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Dat verzoeker er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker doet met zijn verweer in het verzoekschrift dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij middels zijn verklaringen niet aannemelijk kan maken dat hij werkelijk in Wad Madani aanwezig was op de dag van zijn arrestatie. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de bestreden beslissing werd verder nog op pertinente en correcte wijze gemotiveerd dat:

“Gevraagd waar u allemaal van beschuldigd werd toen u opgepakt werd, verklaart u “dat ik deelgenomen heb aan de betoging” (notities CGVS, p. 17). Gevraagd of ze u nog ergens anders van beschuldigd hebben, antwoordt u ontkennend. Even daarvoor verklaarde u echter dat u gezegd werd dat “jullie (uw etnie) zijn vreemdelingen die hier tussen ons wonen.... Jullie zijn de mensen van Khalim (Khalil) Ibrahim” (notities CGVS, p. 16). Gevraagd wie Khalim (Khalil) Ibrahim is, verklaart u dat hij een rebel is uit Darfoer. U verklaart verder te denken dat hij een politiek activist is. Gevraagd of u nog iets over hem kan vertellen, verklaart u “dat is alles wat ik weet.” Echter, later gevraagd wat Khalim (Khalil) Ibrahim met de betoging te maken heeft (notities CGVS, p. 17), weet u plotsklaps o.m. dat hij in 2008 Khartoem binnengegaan is en er de macht wou overnemen. Voor de DVZ legde u geen verklaringen af dat u ervan verdacht werd banden te hebben met Khalil Ibrahim (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8), hoewel u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS aangaf dat u voor de DVZ in het kort alle elementen die ertoe geleid hebben dat u Soedan verlaten heeft kon aanhalen (notities CGVS, p. 2-3). U legt inconsistente verklaringen af omtrent de door de autoriteiten geuite beschuldigingen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw arrestatie nog meer aan.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij nooit beweerd heeft dat hij een band heeft met Khalil Ibrahim, doch dat volgens de Soedanese autoriteiten elke persoon uit West-Soedan verdacht kan worden om aanhanger te zijn van deze persoon, wijst de Raad erop dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen waarom hij door de overheid gearresteerd werd en over zijn kennis van Khalil Ibrahim. De Raad merkt op dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de verdenking van banden met Khalil Ibrahim als reden voor zijn arrestatie niet vermeld heeft bij aanvang van de procedure omdat hij slechts een beknopte samenvatting diende te geven van zijn problemen, merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, betreffen de redenen voor zijn arrestatie bovendien een kernelement van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen volledig en correct weergeeft. Voormeld verweer in het verzoekschrift biedt dan ook geen afdoende verschooning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen op dit punt.

Waar verzoeker verder nog meent dat de commissaris-generaal “mild” dient te zijn bij de beoordeling van de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij niets meer wist over deze persoon en vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud nog bijkomende informatie gaf, gelet op zijn traumatische verleden en het feit dat het herinneringen van lang geleden zijn, wijst de Raad er andermaal op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de asielinstanties (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek. Verzoeker toont niet aan dat zijn cognitieve vermogens zouden zijn aangetast in die mate dat hij hiertoe niet in staat zou zijn geweest. De vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn kennis over Khalil Ibrahim, met wie hij door de Soedanese overheid verdacht wordt banden te hebben, doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De bestreden beslissing oordeelde verder op goede gronden dat:

“U verklaart dat u uit de gevangenis vrijgelaten werd nadat u een document ondertekende en op voorwaarde dat u zou spioneren (notities CGVS, p. 16). Het is echter allerm minst aannemelijk dat de politionele diensten van Soedan beroep zouden doen op iemand die wegens beweerdelijke tegenstand tegen het regime gearresteerd werd, en daarenboven zelfs banden zou hebben met de rebellen van Khalil Ibrahim. Het is eveneens niet aannemelijk dat het Soedanese regime personen die gedurende meerdere dagen gefolterd werden in de gevangenis zou inschakelen om informatie te bekomen over andere tegenstanders van datzelfde regime. Daarenboven blijft u zeer vaag over de personen die u van de Sudanese politionele diensten diende te bespioneren. Gevraagd wie u moest bespioneren, verklaart u dat het 10 mensen waren die u nooit gezien had (notities CGVS, p. 24-25), waarna u de namen A.A., M. en Ab. noemt. Gevraagd wat u nog verteld werd over die mensen, verklaart u dat u hun activiteiten diende te weten te komen. Gevraagd wat u door de politionele dienst verteld werd over bv. A.A., verklaart u dat u enkel gezegd werd dat ze in uw dorp wonen en dat u informatie over hen moest bezorgen. Gevraagd hoe u de juiste persoon kan vinden als er in Soedan miljoenen mensen zijn die Mohammed heten, verklaart u dat die namen inderdaad veel voorkomen en dat het onmogelijk is om te weten wie ze zijn. Nogmaals gevraagd hoe u dan de juiste persoon kon vinden om te bespioneren, verklaart u dat ze u vrijgelaten hebben om informatie te verzamelen. Gevraagd of u uw buurman Ab. dan moest bespioneren, verklaart u dat niet zijn naam op de lijst stond, maar dat het over een andere Ab. ging. Opgemerkt hoe u weet dat ze niet uw buurman bedoelen als ze u alleen de voornaam geven, verklaart u dat hij (uw buurman) die dag niet in Madani geweest is. Opgemerkt dat hij na u naar Madani gegaan kon zijn, ontkent u dat, want u had hem gevraagd om de (landbouw)grond klaar te maken. Opgemerkt dat hij misschien andere plannen gemaakt had zonder dat u dat wist, verklaart u plotsklaps dat de volledige, drievoudige namen op de lijst stonden. Aangezien u de personen op de lijst niet kende gevraagd hoe zij wilden dat u die personen zou vinden, verklaart u daar niet aan gedacht te hebben. Opgemerkt dat ze u toch bepaalde informatie moeten geven zodat u dat werk kan doen, verklaart u niets over hen te weten. Gevraagd waar ze die 10 personen van verdachten, heeft u daar geen idee van. Voor de DVZ verklaarde u echter dat zij informatie wilden over de mensen die de betogingen organiseerden (notities CGVS, vragen 3.1 + 3.5). Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u voor het regime diende te spioneren.”

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat het wel geloofwaardig is dat de Soedanese inlichtingendiensten personen die verdacht worden van politieke oppositie en banden met Khalil Ibrahim zouden inschakelen om te spioneren, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die niet wordt onderbouwd door concrete elementen of gegevens. In de informatie in het administratief dossier en het verzoekschrift (Landeninformatie, stuk 11, nrs. 1-5, verzoekschrift, stukken 3-7) wordt er geen melding gemaakt dat de Soedanese inlichtingendiensten politieke opposanten en personen die deelnemen aan demonstraties tegen de overheid zou inschakelen voor spionageactiviteiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hem niet kan worden verweten dat hij niet in staat is om correcte informatie te geven over de tien personen die hij diende te spioneren, omdat hij toen hij zich akkoord verklaarde om mee te werken eigenlijk het redden van zijn eigen leven en het voorbereiden van zijn vlucht zijn prioriteit was, is de Raad van oordeel dat dit verweer niet volstaat om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheid in verzoekers verklaringen op dit punt. De Raad stelt vast dat de vraag van de autoriteiten aan verzoeker om spionage te voeren een kernelement betreft in verzoekers relaas, dat geleid heeft tot zijn vrijlating, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover geloofwaardige, consistente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit evenwel niet het geval. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij diende te spioneren voor de Soedanese autoriteiten, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de bestreden beslissing werd daarenboven nog met reden aangegeven dat:

“Verder verklaart u dat u tijdens uw verblijf in Azaza contact had met uw buurman A.A. (notities CGVS, p. 5-6). Gevraagd waar jullie over spraken, verklaart u “alleen om te vragen hoe het is met mijn familie.” Gevraagd wat hij u dan antwoordde, verklaart u dat hij u zei dat u zich geen zorgen moest maken, dat ze het goed stellen, alhoewel uw moeder ziek is. Gevraagd wanneer u ongeveer contact had met A.A., verklaart u dat dit ongeveer een maand of twee na uw aankomst in Azaza was.

Later verklaart u echter dat A.A. u tijdens uw verblijf in Darfoer verteld heeft dat de inlichtingendienst na uw vertrek uit uw dorp bij u thuis geweest is (notities CGVS, p. 25-26). Gevraagd of ze nog andere keren bij u thuis geweest zijn, verklaart u het niet meer te weten, omdat u het A.A. niet gevraagd heeft. Gevraagd naar de reden dat u het niet meer gevraagd heeft aan A.A., aangezien u een maand voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met hem, verklaart u dat u alleen wou weten hoe het met uw moeder is. Het wijst echter op een gebrek aan interesse in de door u aangehaalde problemen dat u hieromtrent geen informatie vraagt aan uw contacten in Soedan.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij ten tijde van zijn contact met A.A. reeds wist dat hij het land ging ontvluchten, zodat het onnodig was om het risico dat hij door de inlichtingendiensten werd gezocht te beoordelen, en dat zijn enige prioriteiten op dat moment zijn vlucht en het welzijn van zijn familie betrof. De Raad benadrukt dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, temeer gezien het belang van dergelijke informatie over de inschatting van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker voert bovendien aan dat zijn voornaamste prioriteit het welzijn van zijn familieleden betrof, doch de Raad merkt op dat het feit dat verzoeker werd gezocht door de inlichtingendiensten, die langskwamen bij zijn huis van en zijn moeder ondervroegen over hem (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 25-26), tevens een veiligheidsrisico kan inhouden voor zijn familieleden. Aldus is het ook in dit opzicht ongeloofwaardig dat verzoeker tijdens zijn contact met A.A. niet zou hebben geïnformeerd naar de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De Raad is aldus van oordeel dat een manifest gebrek aan interesse voor essentiële elementen van zijn asielrelaas de ingeroepen vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker op ernstige wijze relativeert.

In de bestreden beslissing werd verder nog op correcte wijze geoordeeld dat:

“Gevraagd hoe uw oom in Tenub reageerde toen hij u daar zag (notities CGVS, p. 27-28), verklaart u dat hij verbaasd was. U verklaart verder dat u hem alles verteld heeft. Gevraagd of u het aan iemand anders nog verteld heeft, antwoordt u ontkennend. Echter, gevraagd aan wie u na uw vrijlating allemaal verteld heeft dat u gevangen zat en gemarteld werd, verklaart u “buiten A.A. niemand.” Ter bevestiging gevraagd of u het aan niemand anders verteld heeft, verklaart u “buiten A.A. niemand.” U verklaart de ene keer dat u alleen met uw oom in Tenub gesproken heeft over uw gevangenschap, en de andere keer dat u alleen met uw buurman A.A. hierover sprak. U legt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent welke personen u hierover sprak.”

Het verweer in het verzoekschrift hieromtrent, waarbij verzoeker zich in wezen beperkt tot het verklaren waarom hij zowel zijn buurman A.A. als zijn oom in vertrouwen heeft genomen over zijn problemen, doet geenszins afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de personen die hij over zijn problemen heeft gesproken. De Raad benadrukt dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties coherente en consistente verklaringen aflegt over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid op dit punt, dat een kernelement betreft van verzoekers relaas, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsfeiten. Waar verzoeker meent dat dit motief niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van heel zijn relaas in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zich niet louter baseert op deze motivering om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te besluiten. De Raad merkt op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker verklaarde problemen met de Soedanese inlichtingendiensten.

Ten slotte motiveerde de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze dat:

“U verklaart voor het CGVS verder dat u behoort tot de Bargo etnie, een niet-Arabische etnie (notities CGVS, p. 9) afkomstig uit Darfoer.

Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfoer dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus “Soedan: Darfoeri in Khartoem dd. 10 april 2018) blijkt dat, hoewel Darfoeri nauwellettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoonde dat Darfoeri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.

Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfoeri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds zijn geboorte steeds in Amjeloud woonde (notities CGVS, p. 3), in de provincie Al Jazierah (Verklaring DVZ, vraag 5) en o.m. werkte in de landbouw en als smid, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

U slaagt er echter niet in om een vrees voor vervolging omwille van uw etnie zoals bepaald in de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Immers, gevraagd iets te vertellen over uw leven in Amjeloud, spreekt u over uw verblijf in Khartoem tijdens de zomervakanties waar u in de landbouw of als smid werkte (notities CGVS, p. 6-7). Gevraagd iets te vertellen over uw leven nadat u gestopt was met studeren, legt u evenmin enige verklaringen af over problemen die u ondervond omwille van uw etnie. De enige verklaring die u voor het CGVS aflegt omtrent enige problemen die u ondervond n.a.v. uw etnie, heeft betrekking op uw gevangenschap, nl. dat "(...) de Arabieren die de macht daar hebben, zeggen tegen mij, jullie zijn vreemdelingen die hier tussen ons willen. Wat willen jullie met de macht? Jullie zijn de mensen van Khalim (Khalil) Ibrahim (...)" (notities CGVS, p. 16). Zoals hierboven reeds besproken, maakt u het echter niet aannemelijk dat u gearresteerd werd in de omstandigheden zoals u deze schetst. Bovendien legt u voor de DVZ geen verklaringen af omtrent enige vrees voor vervolging omwille van etnie (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8).

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft omwille van uw etnische afkomst."

Verzoekers verweer op dit punt blijft beperkt tot het volharden in zijn verklaringen dat hij gearresteerd werd door de Soedanese inlichtingendiensten, waarbij hij meent dat zijn lidmaatschap tot de Bargo-clan een extra reden vormde om door de inlichtingendiensten te worden verdacht. Hiermee gaat hij er echter volledig aan voorbij dat uit hetgeen voorafgaat (zie *supra*) reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten door de inlichtingendiensten. Dit verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente en correcte vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn etnische afkomst.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, werpt de neergelegde studentenkaart geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. De diverse medische attesten hebben onder andere betrekking op een cholecystectomie, littekens en eeltplekken in de longen en littekens op het gezicht en het lichaam. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij gefolterd is geweest. Verzoeker gaf ook bij aanvang van de procedure over zijn gezondheidstoestand aan dat hij gebroken ribben had, brandwonden aan het linkse onderbeen en littekens van brandwonden in het gezicht door mishandelingen (DVZ-verklaring, stuk 9, p. 11). Waar verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en het EHRM, meent dat een verband dient te worden aanvaard tussen de door hem aangehaalde feiten en de in het medische attest geconstateerde verwondingen, anders zou de bewijslast te zwaar zijn, merkt de Raad op dat, indien een bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst, het letsel van de verzoeker heeft veroorzaakt, dit gegeven ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen dat de verzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de verzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. *In casu* werd echter terecht geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat verder onderzoek zich niet opdringt. Over zijn beroep heeft verzoeker bij aanvang van de procedure gezegd dat hij twee beroepen tegelijkertijd heeft uitgeoefend in Soedan, namelijk smid (4 à 5 jaar) en landbouwer. In Libië heeft verzoeker ook als smid gewerkt (DVZ-verklaring, stuk 9, p. 6). Indien verzoeker zowel in Soedan als in Libië, waar hij ongeveer drie jaar heeft verbleven, als smid heeft kunnen werken, dan stemmen de medische vaststellingen niet overeen met een relaas waarbij de letsels worden gelinkt aan foltering of marteling die zich in 2013 zou hebben voorgedaan in Soedan.

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3-7) over de repressie door de Soedanese tijdens de demonstraties in 2013, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, ontwaart de Raad noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen. Uit het geheel van de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 11, nrs. 1-5; verzoekschrift, stukken 3-7) blijkt weliswaar dat er in Soedan sprake is van mensenrechtenschendingen en conflicten tussen de Soedanese autoriteiten en rebellen, alsook tussen de verschillende stammen in het land, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat er actueel in Soedan sprake is van willekeurig geweld, waarbij een burger een reëel risico loopt op ernstige schade, om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP